

Învelește-mă la spate / Poezie pentru copii

Aurora Luchian

Cu nutrița de nămol,
Pământul tuși domol,
Tremurând în dezgolire,
Parcă nu-și mai vine-n fire!

Necăjit, s-a ghemuit,
Că Brumar l-a jefuit,
I-a topit flori minunate,
Și-i atât de frig la spate!

-Învelește-mă, uf, stai...
Cu o frunză, c-un susai,
Cu un brusture cât sacul,
Și voi sta ca hibernacul!

Așa o ruga pe toamnă,
Când prin codri își înseamnă
Un belșug de frunze moarte,
Și de ramuri le desparte.

Toamna l-a privit pe fugă,
Arătând ca o transfugă,
Când își puse gluga largă,
Și în iureșuri aleargă.

Da s-a răzgândit deodată,
Și cu frunze încărcată,
Le-a împrăștiat pe sol,
L-a-nvelit, nu mai e gol!

Ici, la spate, încă-l trece
Un fior cumplit de rece,
Și-o oprește iar din cale:
-Învelește-mă la șale!

Toamna, ca și o bunică,
Croșetă o păturică,
Arămie, foșnitoare,
Și călduță ca un soare!